

а нѣма нито пари, нито дърва... нищо, нищо... Булката снѣ день вика да ѝ купя две-три кила вълна за предене — децата сж оголѣли като патарочета... Съ какво, питамъ, съ въшки ако се купува, въшки лесно се въдятъ... Вижъ, вие тази година сте по-добре...

— Приказки... Тетю пкъъ казва, че вие сте били по-добре.

— Тейко ти не знае какво бѣбри... За нивата на Аладжа кория му е зора. Дето седне, дето стане, все за нея дрънка... Измамилъ съмъ го билъ, ограбилъ съмъ го билъ... Та нали и азъ съмъ човѣкъ, холанъ — ракийка искамъ да си пийна, кафенце да си поржчамъ, пкъъ и да почерпя кога се случи — човѣщина е...

— Както върви кризата — и кафенцето, и ракийката, и човѣщината, всичко ще забравимъ, дѣдо... За соль ако има, пакъ ще е добре.

Следъ такива разговори дѣдо Костадинъ отпушаше глава и дълго мислѣше. Думитѣ на Коста го плашеха. Плашеха го не защото за първи пжтъ чуваше тзкива думи, не защото бѣха много страшни, а защото всичко каквото кажеше той отъ година време, се сбждваше. А не бѣше, да речешъ, отъ голѣма наука, — не! Наистина, той бѣше ходилъ и въ класъ, но въ селото имаше много по-учени отъ него. Ето Филчевъ, директорътъ на прогимназията! Още преди три години ги успокояваше:

— Догодина кризата ще мине. Който е живъ, съ пари ще си играе...

Живи сж и до днесъ, а и малкото, дето имаха, изгубиха.

По какво познаваше Коста? Да гадаеше по звездитѣ и месечината, — не! Да бѣше намѣрилъ нѣкой старъ Вѣченъ календаръ? Не можеше да го укрие цѣла година — така внимателно бѣше го сле-